

μιλώντας για ελευθερία

Περιμένοντας την απόφαση του Δικαστικού Συμβουλίου Πειραιά σχετικά με τις άδειες του Νίκου Ρωμανού, μπορούμε μετά από 23 μέρες απεργίας πείνας του αναρχικού κρατούμενου να κάνουμε κάποιες σκέψεις.

**** Εντωμεταξύ η απόφαση βγήκε και το Συμβούλιο απέρριψε την αίτηση του Ρωμανού για τη χορήγηση αδειών. ****

Πρώτα απ' όλα, επειδή ήμουν μπερδεμένος σχετικά με την αιτία στέρησης του δικαιώματος της άδειας, ρωτώντας δεξιά και αριστερά διαπίστωσα τα εξής: Ο Νίκος Ρωμανός δεν έχει στερηθεί την άδειά του επειδή είναι κρατούμενος σε φυλακές τύπου Γ'.

Αφού πέρασε δίνοντας πανελλήνιες στο ΤΕΙ Αθηνών, έκανε αίτηση στην Κεντρική Επιτροπή Μεταγωγών του Υπουργείου Δικαιοσύνης για την μεταγωγή του από το Ειδικό Κατάστημα Κράτησης Νέων Αυλώνα, όπου ήταν κρατούμενος, στο Κατάστημα Κράτησης Κορυδαλλού, για να βρίσκεται πιο κοντά στη σχολή του. Το αίτημά του αυτό εγκρίθηκε και έτσι μέχρι πριν την απεργία ήταν κρατούμενος στον Κορυδαλλό, δηλαδή σε φυλακή τύπου Α'. Όταν ο Νίκος Ρωμανός, ζήτησε από το Πειθαρχικό Συμβούλιο της Φυλακής Κορυδαλλού να του χορηγηθεί η εκπαιδευτική άδεια που δικαιούται, το Συμβούλιο, ζήτησε τη σύμφωνη γνώμη του Ειδικού Εφέτη Ανακριτή Αθηνών, επειδή σε βάρος του εκκρεμούν τρία εντάλματα προσωρινής κράτησης (τα οποία έχει εκδώσει ο ίδιος). Ο ανακριτής λοιπόν, με το επιχείρημα ότι προέχει η εξασφάλιση της παρουσίας του Ρωμανού στο Δικαστήριο, ώστε να είναι σίγουρο ότι αν καταδικαστεί για κάποιο αδίκημα θα μπορέσει να εκτελεστεί η ποινή του, απέρριψε το αίτημα για τη χορήγηση εκπαιδευτικής άδειας.

Ως προς τις φυλακές Τύπου Γ', αξίζει να σημειωθεί ότι παρόλο που έχει θεσπιστεί το νομοθετικό πλαίσιο δεν έχουν ακόμη λειτουργήσει.

Επιπλέον, όταν λειτουργήσουν, θα είναι εύκολο για το Κράτος να στείλει τον Νίκο Ρωμανό στις φυλακές τύπου Γ', επειδή αφενός κατηγορείται για το αδίκημα του 187Α ΠΚ και αφετέρου έχει καταδικαστεί σε ποινή κάθειρξης ανώτερη των δέκα ετών. Σύμφωνα με το νέο νόμο, σ' αυτή την περίπτωση, αν κριθεί από τα αρμόδια όργανα ότι είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος για την ασφάλεια της χώρας και τη δημόσια τάξη, καθώς και για την τάξη και την ασφάλεια στα καταστήματα κράτησης Α' ή Β' τύπου, θα οδηγείται σε φυλακή τύπου Γ'. Φαντάζομαι ότι τα αρμόδια όργανα δε θα χρειαστεί να το σκεφτούν πολύ. Για να είναι αναρχικός πρέπει να είναι και επικίνδυνος.

Δεν ξέρω τι μπορεί να άλλαξε και πρώτα εγκρίθηκε η μεταγωγή στον Κορυδαλλό για να είναι κοντά στη σχολή και μετά κρίθηκε ότι δεν μπορεί να πάρει εκπαιδευτική άδεια γιατί τάχα φοβούνται ότι θα δραπετεύσει και δε θα είναι στις επόμενες δίκες που εκκρεμούν.

τρικάκι από την πορεία της
2/12

Όπως και να 'χει, το θέμα της απεργίας πείνας του Νίκου Ρωμανού είναι πολύ σοβαρότερο από μια νομική συζήτηση (την οποία και δεν είμαι ικανός να κάνω έτσι κι αλλιώς). Διαβάσαμε τα πάντα σχετικά με αυτή την απεργία πείνας. Πρώτα απ' όλα είδαμε επιδείξεις πατερναλισμού απ' όλες τις πλευρές και άκρατη ψυχολογιοποίηση. Ο άνθρωπος που είδε τον φίλο του να πεθαίνει από τις σφαίρες του αστυνομικού. Φυσικά όποιος έχει μια τέτοια εμπειρία, θα επηρεαστεί, δεν μπορούμε να το αρνηθούμε αυτό. Θα γίνει πιο αποφασισμένος ή πιο φοβισμένος, πιο ευαίσθητος ή πιο σκληρός. Ποιος ξέρει; Αλλά απ' αυτό το σημείο μέχρι να αποδώσουμε τα πάντα εκεί και να ισοπεδώσουμε όλα τα υπόλοιπα υπάρχει μεγάλη απόσταση. Σίγουρα το να μιλάμε για την ψυχολογία και το τι πέρασε το παιδί είναι μια βολική απόφαση και επιλογή. Όπως σε ένα σωρό άλλα θέματα (πχ. μας ενδιαφέρει που τα παιδιά των Σύριων προσφύγων κρύνουν, η

ευαισθησία μας φτάνει εκεί, αλλά δεν αναρωτιέται τίποτα περισσότερο), επιλέγουμε τον τρόπο συζήτησης που αφήνει απ' έξω όσο περισσότερο γίνεται την πολιτική.

Κι ας λέει η γιατρός Λίνα Βεργοπούλου ότι ο Ρωμανός δεν είναι θυμωμένος, ότι δεν πάσχει από κάποια ψυχοπαθολογική διαταραχή. Κι ας διαβάζουμε τα κείμενα του Ρωμανού κι ας παρακολουθούμε τη στάση του, που είναι εξόχως πολιτική και συγκεκριμένη με λόγο και επιχειρήματα. Προτιμάμε να συνδέουμε διαρκώς την κατάσταση με τον Γρηγορόπουλο για να φτάνουμε σε ένα συμπέρασμα εύκολο και συναισθηματικό. Να του δώσουμε την εκπαιδευτική άδεια γιατί πέρασε δύσκολα, ουσιαστικά να κάνουμε μια χάρη, να δώσουμε κάτι στον Ρωμανό γιατί είναι λεπτό το ζήτημα. Αυτό υποστηρίζει αυτή η αφήγηση. Αλλά ο Ρωμανός δεν ζητάει μια χάρη ή μια καλύτερη μεταχείριση γιατί δεν αισθάνεται καλά. Ο Ρωμανός είναι σαφής, διεκδικεί μια ανάσα ελευθερίας. Και τη διεκδικεί ως αναρχικός κρατούμενος απεργός πείνας.

τρικάκι από την πορεία της
2/12

Ο πατερναλισμός όμως είναι πάντα η εύκολη επιλογή, καθώς όποιος τον υιοθετεί δεν ζητά από τον εαυτό του τίποτα, μόνο τον βάζει σε ένα βάθρο και προσφέρει απλόχερα συμβουλές, χάρες, σοφίες. Καμία ευθύνη και καμία συζήτηση. Έτσι φτάνουμε στο σημείο να γράφει ο Καρελιάς στο protagon «αν ήταν παιδί μου θα του έλεγα σταμάτα». (Και να κάποτε πρέπει να γραφτεί ένα συνολικό σχόλιο για όλους τους αρθρογράφους της πάλαι ποτέ «προοδευτικής» Ελευθεροτυπίας που γέμισαν τα δολ και τα πρόταγκον και γράφουν για το νόμο την τάξη και το αδιατάρακτο της οικονομικής δραστηριότητας). Ή φτάνουμε στα άρθρα του Πετρουλάκη για τα οποία γίνεται η συζήτηση για το αν ζητάνε ή δε ζητάνε δήλωση μετάνοιας (δε ζητάνε, ο ίδιος επιχειρεί να το ξεκαθαρίσει). Μα το πρόβλημα στα όσα γράφει ο Πετρουλάκης δεν είναι η έμμεση ή όχι απαίτηση για δήλωση

μετάνοιας. Είναι το εμείς, το ζητάμε, αυτό το καταραμένο πρώτο πληθυντικό που χρησιμοποιεί όταν ζητάει αυτή την έντιμη συμφωνία. Από ποια θέση μιλάει ο δημοσιογράφος που κρίνει επικίνδυνο έναν άνθρωπο (κρατούμενο ή όχι δεν έχει σημασία) και ζητάει να κάνει ο άνθρωπος αυτός μια συμφωνία «μαζί μας» ότι δε θα παρανομήσει; Ποιοι είμαστε εμείς; Πώς ξέρει ότι η κοινωνία φοβάται τον Ρωμανό; Αυτοπροσδιορίζεται κάποιος ως τράπεζα και φοβάται μην τον ληστέψει ή του επιτεθεί; Τι είδους είναι η απειλή που εξαπολύει ο Ρωμανός και ο κάθε Ρωμανός προς το πολίτευμα; Πώς ένιωσε ότι κινδυνεύει ο δημοσιογράφος και ζητά τώρα εξ ονόματος της κοινωνίας να κάνει συμφωνία ο Ρωμανός (λαϊκίζοντας δε ασύστολα, χρησιμοποιώντας λέξεις όπως «τιμή» και άλλες ασυναρτησίες); Πότε ως κοινωνία φορέσαμε στολή, βάλαμε καπέλο, παίξαμε τους δικαστές και ζητάμε από κρατούμενους να μας υποσχεθούν ότι δε θα μας πειράξουν;

Αλλά όλες αυτές οι συζητήσεις, πότε περί δήθεν επικινδυνότητας και πότε περί παιδιού που πρέπει να αγκαλιάσουμε, έχουν το ίδιο αποτέλεσμα (ακούσια ή εκούσια). Αποπολιτικοποιούν τον ίδιο το Ρωμανό αλλά και τα γενικότερα ζητήματα. Ο Ρωμανός ζητάει μια ανάσα ελευθερίας και δικαίως και δεν μπορεί η νομικίστικη συζήτηση να μας οδηγήσει, κατά την άποψή μου, πουθενά. Δικαιούται τις άδειες και πρέπει να τις πάρει. Γιατί του επέτρεψαν να δώσει πανελλήνιες και γιατί ενέκριναν τη μεταγωγή του. Γιατί δεν γίνεται να αποφασίζουν με βάση το αν ένας άλλος κρατούμενος απέδρασε. Γιατί μιλάμε για εκπαιδευτικές άδειες και για έναν κρατούμενο 20 χρονών που θα περάσει χρόνια μέσα στη φυλακή. Γιατί κάθε κρατούμενος δικαιούται μια ανάσα ελευθερίας. Και γιατί η συζήτηση είναι για την ελευθερία.

Δικαιούται τις άδειες και πρέπει να τις πάρει. Και ένα κίνημα αλληλεγγύης προς το Νίκο Ρωμανό φυσικά πρέπει να έχει ως πρώτο και κύριο στόχο να του δοθούν οι άδειες και να σταματήσει γρήγορα την απεργία πείνας ώστε να μην κινδυνέψει η υγεία του.

Αλλά το ίδιο κίνημα θα πρέπει να βλέπει το συνολικότερο πολιτικό ζήτημα. Θα πρέπει να ζητά την κατάργηση του τραγικού

νόμου για τις φυλακές τύπου Γ' και θα πρέπει να ζητά να παίρνουν άδειες όλοι οι κρατούμενοι. Γιατί ακόμη κι αν πάρει ο Ρωμανός άδεια τώρα, ο νόμος για τις φυλακές τύπου Γ', αυτή η επιτομή της βαρβαρότητας, θα μπορέσει να του τις στερήσει στο μέλλον, και του ίδιου και ένα σωρό άλλων κρατουμένων. Γιατί αυτός ο νόμος χρησιμοποιώντας ως κριτήριο την ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση ή την επικινδυνότητα για τη δημόσια τάξη, μπορεί να χρησιμοποιηθεί εκδικητικά και αυταρχικά, ιδιαίτερα από ένα ακροδεξιό κράτος όπως το σημερινό. Δεν πρέπει να ξεχνάμε άλλωστε ότι με το 187^A, (το άρθρο για τις τρομοκρατικές οργανώσεις) κατηγορούνται και κινδυνεύουν να κατηγορηθούν πρακτικά πλέον μόνο αναρχικοί. Ένα κίνημα λοιπόν αλληλεγγύης στον Νίκο Ρωμανό, αντιλαμβάνεται ότι κομμάτι του αγώνα είναι και η αντίδραση στις διαρκείς διώξεις και βασανισμούς ανθρώπων, που ανήκουν στον αναρχικό χώρο. Άλλωστε ο ίδιος ο Ρωμανός χτυπήθηκε από τους προστάτες της έννομης τάξης, όπως προκύπτει από την υπόθεση στο Βελβεντό, όπου το δικαστήριο δέχτηκε ότι οι κατηγορούμενοι δεν αντιστάθηκαν ή επιτέθηκαν στους ένστολους.

Χθες το βράδυ, την ώρα του δελτίου ειδήσεων του Σκάι, η παρουσιάστρια βλέποντας την εικόνα ενός καμένου αυτοκινήτου σχολίασε «κοίτα τι γίνεται στα καλά καθούμενα». Είναι εντυπωσιακό πως η απεργία πείνας ενός κρατούμενου που ζητά εκπαιδευτική άδεια θεωρείται τα «καλά καθούμενα». Είναι εντυπωσιακό ότι όλο και περισσότερο, όλο και περισσότερα μπαίνουν στην κατηγορία «καλά καθούμενα» και το μόνο που σηκώνει πια την τρίχα και προκαλεί ταραχή είναι μια σπασμένη τζαμαρία και ένα καμένο λάστιχο. Το μόνο που ζητάει ένα όλο και μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας είναι μια έντιμη συμφωνία για τάξη, περισσότερη τάξη, ακόμη περισσότερο τάξη.

*

και το σημερινό κείμενο του Νίκου Ρωμανού μετά την απόρριψη του αιτήματός του: [Χορεύοντας με τον θάνατο για 24 μέρες.](#)

τρικάκι από την πορεία της
2/12

* φωτογραφία εξωφύλλου από τον [Vag Stefanou](#)